

REZULTATELE CONCURSULUI LITERATURITARE.RO 2017:

1.PREMIILE JURIULUI

MARELE PREMIU NU SE ACORDĂ!

31. PREMIUL I

și toamna mor poeții

Autor: **Violeta Deminescu**

fiecare poet își are noaptea lui
într-o clepsidră întoarsă ultima dată
pentru atunci când
prin nisipul îngerilor
cuvintele părăsesc poezia
sufletul singur
frângându-se în sine
sfâșietoare îmbinare
drumul pe dinăuntru
cel mai frumos

moartea mea a fost ușor poetică
m-a învins eternul rival timpul
răstignește-l răstignește-l
strigătul de fond al lumii
prin coloana sonoră a propriei vieți
am ars atât de mult
că nu-mi va ajunge încă
o viață să-mi împrăștii cenușa
nu m-aș naște nicicând toamna

trecerea poetului e altfel
te arzi pe tine ca un opaiț
îți luminezi drumul

Dumnezeu șade pe prispă
cârpește o inimă

(poetului Eugen Evu)

21. PREMIUL II

Cu un pas înainte

Autor: **Carmen Georgeta Popescu**

prin punctul meu de vedere trec sute
milioane de crâmpie de gând
oamenii mi le aduc
tot ei le uită la mine și plâng
așa cum își plânge ploaia cărarea
pe care nu se poate întoarce-n văzduh

sunt unul dintre cei care știu să pășească
de asta am răni pe ochii deschiși
cine lovea îmi spunea că nu m-a zărit
vinovată sunt eu că i-am sărit în drum
ca așchia desprinsă de trunchi

I-am crezut și am trecut strada încet
în urmă spaima semăna cu o mască aruncată pe jos
firesc ar fi fost să mă plimb fără griji
dar nu e așa
mi-e spatele plin de urmele celor ce nu mă iubesc

e clar
nu știu să mă ocolesc
văd norii treziți cu noaptea în cap
făpturi alergând de propriul coșmar
și-mi vine să întorc retina pe dos
cum întorci clepsidra să compună uvertura luminii
au gura deschisă ca un vulcan
șipă că lumea a rămas împietrită la mal
de frica mersului pe ape

norilor atât de albi în amintirea mea
cine-a iubit iubește mereu
însetatul nu bea toată apa din pahar
cât mai pot ține răsăritul într-o mână

iar cu cealaltă
să-i fac semnul crucii nopții trecute cu greu
n-o să mă umple nimeni de gol
priviți
o sumedenie de fluturi îmi caută inima

32. PREMIUL III

Cadran

Autor: **Andreea Maftei**

Nu-mi răstigni vocea de umbra ta...
Mă prefac că mi-e bine, cum roata se învârtește
neîncetat... douăsprezece fațete, cu alte
douăsprezece măști. Sub fald, lumina bate mai
slab, îți conturează
umbra,
un atelaj aproape ciudat.
Nu știam că
aerul prinde culoare după trebuința sufletului.
Oul e ou. Culoarea sa nu e albul,
oricum,
am văzut mereu perfecțiunea într-însul.
Și-atât mi-am lungit sufletul, să pot picta
cerul cald.

Aș înălța zmeie,
să îmi ridice, de umeri, visul
și aș continua...în toată înălțimea sufletului.
Nu înspre a discerne. Doar pentru un simplu respir.
Mi-aș lăsa drept răsplată ochii.

*

Ca să îmi port fruntea înaltă, ochii mi-i țin
închiși
ca niște sfere calde.

Tăcerea ta îmi rostește poemul.
Apoi vocea gravă: "Nu! E ceva mai mult."
O singură vocală va aglomera ziua,
și alte douăzeci și patru de ceasuri...
Îmi iau visul...tac.

*

Afară ninge.

S-a așternut pe cearșaf. Pe ochii mei,
Din mașină, luna își pierde conturul.
De ce-aș pleca? Toate gândurile
mă strigă. Le scrijelesc sunetul.
Răsturnat.

Pe celălalt birou, un Balzac,
Zola,
apoi Dostoievski. Între alte sunete.
Sângele șuieră.
Cum era desenul Micului prinț?

Patru laturi ale cutiei reformează
ideea unei cugetări. Cap ori pajură?

De la primul semafor, până la ultimul tramvai
omis,
acul demarează viața-n viteză.
Atât de mică să fie această planetă?
*

Îmi răstignești umbra de un copac.
Vocea,
de umbra ta, îmi leagănă timpul –

fir invizibil. La rădăcină.
tâmpile mele se varsă calde,
prin palma ta.

1. **MENTIUNE I**

identități dezamorsate

Autor: **Mihai Marian**

exact în acest loc
încercăi să-mi explici
câtă ploaie încapă într-o minciună
în timp ce vântul îți spulberă din umeri
megapixelii morți.
așa își amintește orașul de noi:
două umbre definitive
două identități dezamorsate
traversând un deșert de acid silicic
citind bukowski
in memoriam docx

așteptând
cu fantomele în rând
reintrarea în atmosferă a stelelor migratoare.
zâmbetul tău
albastru vertical
își curba axa
retrăgându-se treptat
într-o altă lume
incertă
indeterminabilă.
exact în acest loc
vântul îmi spulberă
din umeri megapixelii morți
hainele privesc trupul gol

22. MENȚIUNE II

Sens giratoriu

Autor: **Camelia Florescu**

Uite, pleacă bătrânii pe rând
pudrați la tâmpile, eleganți,
ca mieii plecând la tăiere
și ne amăgim în urma lor
că vor crește copiii noștri înțelepți
și vor conduce lumea
cu dreptul, cu dreapta, cu dreptate.

Copacii îmbolnăviți de var
și de omizi aparent gingașe
se mulează obedienți
după sufletele fiecăruia dintre noi

Sub staniolul acestor cuvinte
se-ascunde totuși disperarea mea
trezită cu regrete-n păr
în diminețile acestea premature.

Nimic nu e mai grav
decât un sens giratoriu,
teama că viața
se succede la fel
ca-ntr-un carusel,
că părinții ne cred fericiți
și preoții cred că-i ajută pe oameni
să-și mărturisească păcatele.

Pocnesc năvoadele întinse de Mântuitor,
tristeți se zbat
sub plasturii intențiilor cumsecade
și bătrânii părăsesc lupta
trag obloanele și dezertează,
unul câte unul
și degeaba îi plângem
nimic nu-i mai aduce înapoi,
deși sub speranța sensului giratoriu
ai zice că doar ne dau prioritate
și ne privesc și ne petrec
și totul va fi bine

Nu e nimic mai grav
decât să rătăcești singur pe drum
ca-ntr-un sens giratoriu
și să nu știi cum să potrivești

cerul în fereastră!

2. **MENȚIUNE III**

nașteri

Autor: **Carmen-Maria Mecu**

îți sfășii pielea
fragment de lume ireal

arunc spre tavan cordonul
ombilical umplu camera de albastru îi spun
geamănului mori rotesc frânghia scriu
arabescuri solitare

e vremea să ies mă chemi tată
cunosc rostul nu mă atingeți nu mă smulgeți
doare drumul aș
mai rămâne câteva clipe acum

liberă
orăcăi noapte de noapte
tu îmi promiți ciubote și cal dar
eu am ucis

trece viața
ce repede trece tată

narațiunea spune
că mă vei aștepta iar
în al nouălea cer voi fi mario
cu accent pe a sau pe o și asta

chiar nu mai are importanță

2.PREMIUL KONKU2017

15. **versuri defective de titlu**

Autor: **leonard matei**

să locuiești sub apă este posibil
bunicul meu a făcut asta a locuit sub Dunăre
avea doar o salcie pletoasă prin care înghițea aer
și se bronza prin apă chiar dacă cerul era întunecat
pot spune că lua vitamina d3 mai abitir pe întuneric
pe docuri sau pe pământ nemișcător umbla ca un luciu de apă
niciodată acolo nu era el ci proiecția nevinovată a celuilalt
într-o zi am trecut pe lângă el și nu l-am recunoscut
eram tânăr și beam la Frumușica cu bețivii
el m-a recunoscut zi de zi și zi de zi mă scufundam în apă
și salcia îl părăsea și cele câteva pete de pe glugă
mă încălzeau ca un reșou sovietic înainte să sară siguranța

fără îndoială în apă erau mari pericole dar erau foarte vizibile
auzeai că erau intoxicații cu mono-cianuri și cu spirt medicinal
dar noi (eu cu bunicul meu)

 ne răsturnam ne jucam cu peștii și nu ne ascundeam
și dacă terminam terminam la egalitate
rareori când nu eram atent trișa și atunci pierdea jocul

în mod ciudat ziua când nu l-am recunoscut
mi-o aduc aminte cel mai bine când ciocnesc cu marinarii
oțetul din gara fluvială și anghila atunci miroase a moarte

(și în loc să cadă sub masă ei încă trag să fugă
înnot la sârbi și nu se mai feresc

de femei străine de mamă)

dar beau fără să mă-mbăt chiar dacă rămân ultim la urmă
în căldura dimineții când plătesc cu exactitate
paharele băute și cele pe care nu merita să le mai beau.

3.PREMIILE REVISTELOR

REVISTA SINGUR:

54. Poemul de la ora 12

Autor: **Autor Emanuel Pope**

Poemul de la ora 12
A venit cum veneai tu odată
Să vezi dacă mai trăiesc,
Dacă mai respir
și dacă mai sunt în stare să iubesc:
totul deodată și alandala
cum obișnuiam când eram
aproțiați și geloși.
Și ca și tine și el a plecat
cu toate răspunsurile la zi
despre mine și lumea mizerabilă în care trăiesc.
Și ca și tine
a plecat
fără să se împreuneze
ori să-mi mângâie
măcar mâinile muncite
ori privirile obosite
de tine
ci numai așa
fandosindu-și buzele și părul
a închis fereastra.
S-a dus.

Adevărul e
că nici tu și nici el
nu ați fost pentru mine
Pasărea de foc
pe care am așteptat-o o viață întreagă.

Ci numai jocul parșiv
al minții și inimii mele,
un fel de-a v-ați ascunselea
într-un con de umbră
unde nicodată nu am avut
100% acces.

Dar nu-i nimic
În curând vă voi învinge
ca un gladiator: Pierzând,
Și nu mă veți mai găsi
așteptând
Doar atât pot să vă spun
ca-n bancul cu polițiștii proști
LA ORA 12
și eu mă voi ascunde
după limba cea mare a ceasornicului.

REVISTA LITERADURA:

31. și toamna mor poezii

Autor: **Violeta Deminescu**

fiecare poet își are noaptea lui
într-o clepsidră întoarsă ultima dată
pentru atunci când
prin nisipul îngerilor
cuvintele părăsesc poezia
sufletul singur
frângându-se în sine
sfâșietoare îmbinare
drumul pe dinăuntru
cel mai frumos

moartea mea a fost ușor poetică
m-a învins eternul rival timpul
răstignește-l răstignește-l
strigătul de fond al lumii
prin coloana sonoră a propriei vieți
am ars atât de mult
că nu-mi va ajunge încă
o viață să-mi împrăștii cenușa
nu m-aș naște nicicând toamna

trecerea poetului e altfel

te arzi pe tine ca un opaiț
îți luminezi drumul
Dumnezeu șade pe prispă
cârpește o inimă

(poetului Eugen Evu)

REVISTA CAFENEAUA POLITICĂ ȘI LITERARĂ:

19. Acolo unde doarme poetul

Autor: **Gabriela Ana Bălan**

Singur cu o pană de plumb
Înaltă din versuri catedrală
Până la cer
Piatră cu piatră, cuvinte peste cuvinte
Cu verde din ochii serafimilor.

Unde sfârșește copacul memoriei își atârnă clipa de genele umbrei
Poetul de pe umerii mei sparge călimara ochilor și scrie
O carte cu coperta gri
Cu nume decupat în filigran
Cine și-l amintește când
Descuț, flămând va bate în geamul veșniciei?

Colorează gri o hartă cu traseul spre inima mea
Din lacrimi bea lumină
Murmură gânduri din piatră magică
Trist cântec ferecat în pian
Întors pe scări de spini din rai.
Visează sabie și sânge
O coasă la gâtulejul firului de grâu
Din lanul stelar
Rodit pe piatra râului
Mâinile mângâie căprioara vânată.

Împrăștie liniște
Gust de luceferi copti pe vatră lângă pâini.

Îl văd cum înconjoară cu o cruce grea
O catedrală între viață și moarte
Îl pun la încercare: jură -Scriptura spune nu jura! -
Că n-ai să vii și să lași morți
La poarta mea și o să-ți pese chip de lut
Dacă oi fi eu!

Deschid fereastra, veacul se strânge ghem
Și cade pe un raft în bibliotecă
Pe cartea cu numele meu.
Nu-l pot descătușa
Vreau să gust din când în când libertatea
De a mă lega de munte
Cu o floare
Prin cuvinte.

Acolo unde cresc trandafiri în inima mea
Și apele roșii unesc, nu despart maluri
Doarme poetul.
O fi trist? O fi fericit?
S-ar fi stins încolăcit ca șarpele de nu aș fi visat
Că am murit și am reînviat
Dacă nu mi-aș fi scris poezia pe curcubeu

REVISTA POÉM CAFFÉ nu a acordat premiu!

4. PREMIUL PUBLICULUI

27. Desfrunzirea începe acolo unde se epuizează respirațiile

Autor: **Isabela Brănescu**

Am ales să mă-nfășor în culorile toamnei
Le-am adunat așa cum au venit
Agile păsări de pradă:
Primul zâmbet,
Primul pas,
Primul cuvânt,
Câtă vreme există poeți, spuneai,
Desfrunzirea nu se va sfârși niciodată!
(Insistai să mă convingi,
Iubirea de sine doare, spuneai.
Nu ai auzit ultima ta frunză cum a oftat! și ai plecat)
Prima sărutare,
Primul scâncet,
Prima toamnă,
Ultima toamnă...
M-am oprit la ultima toamnă pe care ai îmbrățișat-o
Ploua

(Ploile anotimpului de bronz ar fi calde
Dacă limbile clopotelor nu ar fi ancorate în moarte)
Câtă vreme există poeți, spuneai,
Desfrunzirea nu se va sfârși niciodată!
În ziua aceea a plouat pentru toate toamnele viitoare
Prima negare,
Prima tăcere,
Prima uitare...

Mă desfrunzesc, constat, privind cum se scurge ruginiul din mine
Dau la schimb respirații pentru emoții pe care nu le-am trăit
O convertire a culorii în rime
(Ar trebui să mă vezi, cochetez cu versuri hulpave, haine)
Să râd?
(Timpul prezent ar deveni mai ușor de mutat
În combinațiile limbii materne)
Să plâng? (Îngrop norii în palme și focul în șoapte, visul în rime
O ecuație pentru respirațiile contorizabile ale toamnelor)
Câtă vreme există poeți, va continua dialogul însingurat
Desfrunzirea nu se va sfârși niciodată, spuneai

Mă desfrunzesc și mă așez lângă mine
